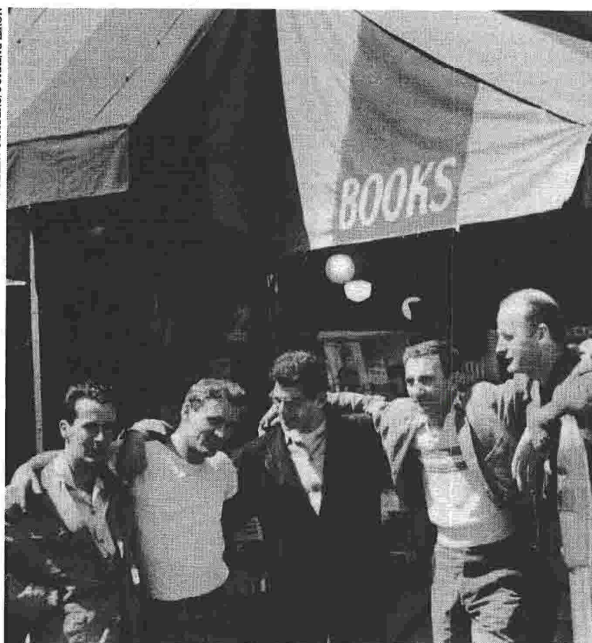

ΒΙΒΛΙΟ**ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΥΙΑ**

■ **Η ΛΕΝΑ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ** των «Μεγάλων Δρόμων» (εκδ. Μεταίχμιο) και ο Μιχάλης Γκανάς των «Γυναϊκών» (εκδ. Μελάρι) αναφορίζουν στη Θεσσαλονίκη για να παρουσιάσουν τα βιβλία τους στον «Ιανό». Αύριο στις 7.00 μ.μ., η πρώτη θα πλαισιώνεται από την Σοφία Νικολαΐδου και τον δημοσιογράφο Δ. Καραθάνο, ενώ για τα πεζά του Γκανά θα μιλήσει την Πέμπτη ο ποιητής Θανάσης Μαρκάπουλος.

■ **ΠΩΣ ΕΠΙΒΙΒΩΝΕΙ** σήμερα, ως συλλογικό βίωμα, το πολιτισμικό μωσαϊκό της Μεσογείου, σταυροδρόμι επί αιώνες ανθρώπων και ιδεών; Τις απαντήσεις δίνουν την Παρασκευή, στις 7.00 μ.μ., στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών του Ιδρύματος Ωνάση, οι Στέλιος Βιρβιδάκης και Χασάν Χανσάφι, καθηγητές φιλοσοφίας στα πανεπιστήμια της Αθήνας και του Καίρου αντίστοιχα και η Νάντια Ουρμπινάτι, καθηγήτρια πολιτικής επιστήμης στο Κολομβία.

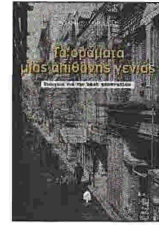
■ **ΕΝΑΝ ΝΕΟ ΚΥΚΛΟ** σεμιναρίων οργανώνει η ηλεκτρονική εφημερίδα Book Press, με την Ελενα Μαρσίτσου (διήγημα), τον Κώστα Κατσουλάρη (πεζογραφία), την Αριάντα Μιχαλοπούλου (δημιουργική ανάγνωση) και τον Δημοσθένη Κερασίδη (επιμέλεια-διόρθωση). Οι τιμές κυμαίνονται μεταξύ 400 και 450 ευρώ. Για περισσότερες πληροφορίες: www.bookpress.gr

© ALLEN GINSBERG/CORBIS/REXTON

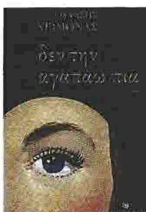
Οι θρυαλικοί μπίνκνι έξι από το βιβλιοπωλείο «City Lights» στο Σαν Φρανσίσκο. Από αριστερά, Μπομπ Ντόλν, Νιλ Κάσιπ, Άλεν Γίνσμπεργκ, Ρόμπερτ Λάβιντζ και Λόρενς Φερλινγκέτι.

«**ΚΑΙ ΠΟΣΟ ΟΜΟΡΦΗ** είναι μια ιστορία/ Όταν ακούς τον Τσάρλι Πάρκερ να τη λέει,/ Είτε από δίσκους ή σε μαζώξεις μουσικών/ Είτε σε εμφανίσεις πιο επίσημες στα κλαμπ,/ Ενέσεις στο μηράτο για να πιάσει την καλή,/ Χαρούμενα Φυσούσε το/ τέλειο πνευστό/...» έγραφε ο Τζακ Κέρουακ στο «241ο Χορικό», αποκαλύπτοντας την αγάπη του για τον κορυφαίο μουσικό της τζαζ. Για τον ίδιο, ο Γκρέγκορι Κόρσο, ένας ακόμα περιφημη γενιάς των μπιτ, έκανε ένα σπαρτακτικό ρέκβιεμ: «Ε, άνθρωπε, ο Bird είναι νεκρός/ το σαξόφωνό του κάπου το κλείδωσα/ το σαξόφωνό του σε κάποια γωνιά το άφησαν/ πού να 'ναι το σαξόφωνο, ανθρώπε μου, πού;/...».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ
«**ΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΑΠΙΘΑΝΗΣ ΓΕΝΙΑΣ**» (εκδ. «Κέδρος»)

Ενα νέο βιβλίο, «Τα οράματα μιας απίθανης γενιάς. Στοιχεία για τη γενιά των μπιτ», που κυκλοφορεί αύριο από τις εκδόσεις «Κέδρος», έρχεται να αναδείξει (και να αποκαταστήσει) με μεταφράσεις ποιημάτων, κειμένων και εισαγωγή του Γιάννη Λειβαδίτη το ατίθασο, οξυδερκές πνεύμα των δημιουργών που τάραξαν τη συντηρητική Αμερική τη δεκαετία του '50, εμβαθύνοντας ιδιαίτερα στη σχέση τους με την τζαζ και τη θρησκεία.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ
«**ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΑΩ ΠΙΑ**» (εκδ. «Πατάκης»)

ΕΡΩΤΑΣ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ δημοτικός σύμβουλος με το συνδυασμό του δημοσιογράφου-ποδηλάτη Γιώργου Αμυρά, και μέλος του μουσικού συγκροτήματος Σνοβ, πλάι στον ομότεχνό του Δημήτρη Σωτάκη, ο Θανάσης Χειμωνάς, με το

βαρύ οικογενειακό όνομα, που κάποτε βιοποριζόταν ως αθλητικός συντάκτης, δημοσίευσε ένα ακόμη σύντομο μυθιστόρημα, το έκτο του από το 1998. Γραμμένο όπως και τα προηγούμενα με μίαν ανάσα, το «Δεν την αγαπάω πια» (εκδ.

Πατάκης) οκιογραφεί τον δίκως ανταπόκριση έρωτα ενός τριαντάχρονου αθηναίου εισοδηματία με μια Γαλλίδα, παλιά του συμφοιτήτρια στο Παρίσι, η οποία, έπειτα από οκτάχρονη σιωπή, εισβάλλει ξαφνικά στην καθημερινότητά του, αναζωπυρώνοντας μέσα του την επιθυμία να μείνουν για πάντα μαζί. Οι προσδοκίες του, όμως, γρήγορα θα διαψευστούν.

Η κοπέλα θα εξελιχθεί σε μίλητο της έριδος ανάμεσα στον ίδιο και τον καλύτερό του φίλο, κι από τους τρεις πρωταγωνιστές του βιβλίου ο Χειμωνάς θ' αφήσει στο τέλος μόνο τον έναν ζωντανό... Με κοφτές φράσεις, «κινηματογραφικούς» διαλόγους κι ερεθιστικά εξωτερικά ντεκόρ (όπως μια παράσταση «Μήδεια» στην Επίδαυρο σε μετάφραση Γιώργου

«Οι χειμαρρώδεις αυτοσχεδιασμοί της τζαζ, οι εναλλαγές των μέτρων και η πολυδιάστατη χρήση του βασικού θέματος χύρισαν νέους τρόπους στην προσέγγιση και στη γραφή της λογοτεχνίας», επισημαίνει ο μελετητής, που έχει στο ενεργητικό του και την «Ανθολογία μπιτ ποίησης» (Ροές, 2003). «Η εμφάνιση ενός συγκροτούμενου ρυθμού στην ποίησή τους ήταν ίσως το πλέον χαρακτηριστικό στοιχείο που προήλθε από την τζαζ. Ο συγκροτούμενος ρυθμός οριοθέτησε αισθητικά τη γραφή των μπιτ, και χάρισε στην ποίησή τους αυτό το χαρακτηριστικό ύψος. Άλλοτε, οι αναφορές

Τζακ Κέρουακ, ο Φίλιπ Λαμαντία και ο Χάουαρντ Χαρτ (ήταν και ντράμπερ) διάβασαν ποιήματά τους συνοδευόμενοι από το γαλλικό κόρνο του Ντέβιντ Αμρμ. Ένα μήνα αργότερα, ο Κέρουακ συνεργάστηκε με τον πιανίστα Στιβ Άλεν στο περίφημο τζαζ κλαμπ «Village Vanguard». «Ωστόσο, το κοινό ήταν μάλλον απροετοίμαστο. Όταν ο Κέρουακ διάβασε ένα κείμενό του με τίτλο "Η ζωή ενός εφημετάχρονου μεξικανού πρεζάκια", κάποιοι άρχισαν να κακονίζουν και κάποιοι άλλοι παντελώς τον αγνόησαν. Στη συνέχεια ο Κέρουακ έκανε πολλαπλές ηχογραφήσεις με τη συνοδεία τζαζ μουσικών, οι οποίες παραμένουν (μαζί με εκείνες των Τεντ Τζόουνς και Αμίρι Μπαράκ) τα πιο αντιπροσωπευτικά δείγματα αυτού του συνδυασμού».

Όσο για τη σχέση των μπιτνικ με τα φιλοσοφικά-θρησκευτικά ρεύματα, ο βουδισμός τούς καθόρισε. «Όσο κι αν ηχεί απίστευτο, είναι απολύτως πραγματικό», επισημαίνει ο Γ. Λειβαδάς. «Οι μπιτ ανέπτυξαν έναν ιδιόρρυθμο ατομικιστικό αναρχισμό, στο πλαίσιο του οποίου όλες και οι τάσεις υποστηρίχθηκαν εντατικά από τις ελευθεριακές ηθικές βάσεις του βουδισμού. Ο αναρχισμός που εκφράστηκε από τη γενιά των μπιτ σφοδρώσε κυρίως τα ζητήματα της οικολογίας και της κοινωνικής ηθικής, της πρακτικής της μη βίας και της ανοχής».

Στην έκδοση ανθολογούνται οι Άλεν Γκίν-αμπεργκ, Χάρολντ Νορς, Μπομπ Κάουφμαν, Χάουαρντ Χαρτ, Λόρενς Φερλινγκέτι, Πίτερ Ορλόφσκι και αρκετοί άλλοι από αυτούς τους «άγρυνους, έκπτωτους, μοναχικούς, σφοδρούς αλήτες», που έδωσαν όραμα και πρότυπο στην αμερικανική τέχνη.

ΜΠΙΤΝΙΚ, ΤΖΑΖ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

σε συγκεκριμένα πρόσωπα μουσικών ή γεγονότα φανέρωναν την αγάπη και την εκτίμηση που έτρεφαν γι' αυτήν - και το πόσο είχε γίνει ένα με τη δική τους ζωή».

Στη Νέα Υόρκη, πρώτη φορά η ποίηση συναντήθηκε ζωντανά με την τζαζ το βράδυ της 19ης Νοεμβρίου του 1957, στην γκαλερί Brata, όπου ο

Χειμωνά ή μια βραδιά σε αθηναϊκό στριπτιζάδικο), το «Δεν την αγαπάω πια» ακουμπάει πάνω σε δυο πυλώνες κυρίως: την καταγιστική δράση και τον συναισθηματικό αυτισμό των ηρώων του. Απορροφημένοι από τις εμμονές και τις επιθυμίες τους, με το ψέμα στο τσεπάκι για ν' αποφύγουν κάθε ευθεία αντιπαράθεση, περιφέρουν όλοι τις υπάρξεις τους αποκομμένοι από τον πραγματικό κόσμο και τα προβλήματά του, αγόμενοι από τις περιστάσεις κι από τα παιχνίδια του μαλαλού.

Υπάρχει κάτι ανατριχιαστικό σ' αυτήν την τόσο τραγική, όπως αποδεικνύεται, ιστορία, όπου ακόμη κι ένας φόνος ή μια αυτοκτονία πραγματοποιούνται με την ίδια άνεση που νίνε κανείς ένα ποτήρι νερό. Είτε συνειδητά είτε συνειδητά, πάνω στα ανθρώπινα καρτούν που αναδύονται από τις σελίδες του, ο Θανάσης Χειμωνάς προβάλλει την εικόνα μιας μερίδας της σημερινής νεολαίας που όχι μόνο δεν μπορεί να ξεστομίσει το «σ' αγαπώ» ή το «δεν σ' αγαπώ», αλλά ούτε και αντιλαμβάνεται καλά καλά τι σημαίνει αυτό.

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ

ΜΑΡΙΑ
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
**«Κυρία, με
θυμάστε;»**
(εκδ. «Κίχλη»)

ΕΡΓΟΒΙΟΓΡΑΦΟΣ του Καβάφη, σε ασαφή συνεργασία με τον σύντροφό της Δημήτρη Δασκαλόπουλο, κι επιμελήτρια του δεύτερου τόμου της «Αλληλογραφίας Μαρίας - Γ. Σεφέρη», η φιλόλογος Μαρία Στασινοπούλου, με τριάντα σχεδόν χρόνια θητείας στη μέση εκπαίδευση, μόλις δημοσίευσε τη συλλογή αφηγημάτων «Κυρία, με θυμάστε;» (εκδ. «Κίχλη»). Ακολουθώντας τον στίχο του Λειβαδίτη - «Ακόμα κι η ζωή μου αποκτά σημασία, όταν τη διηγούμαι σε κάποιον» - ανακαλεί εικόνες και περιστατικά από τη συναναστροφή της με κάθε λογών παιδί, στα Καλύβρυτα, το Μενίδι, τα Εξάρχεια, τα Μέγαρα, και με περίσσειμα χιούμορ και τρυφερότητα, μας μεταφέρει τις απορίες, τις προσδοκίες, τις ερμολογήσεις και τις σκανδαλιές τους.

Τα «μαργαριτάρια» δεν λείπουν από τις σελίδες της - το περίφημο, άλλωστε, ανέκδοτο όπου ο Λεωνίδας, με τα λίγα... περσικά που γνωρίζει, λέει στον Ξέρξη «Μολών λαβέ!», σε δική της τάξη πρωτοξεστομίστηκε, εν έτει 1985. Δεν είναι όμως αυτά που δίνουν τον τόνο στο βιβλίο. Εκείνο που προτάσσει η Στασινοπούλου είναι το γόνιμο πάρε-δώσε της με μαθητές ατίθασους, δύσπιστους, αφηελιστικούς μέσα στην αφέλεια και την αθωότητά τους, αλλά και μοναχικούς, με χίλια μύρια προβλήματα, οικογενειακά, ταξικά, ενίοτε κι υπαρξιακά, που ένα σπρώξιμο χρειάζονται για ν' ανοίξουν τα φτερά τους.

Πώς τα βγάξεις πέρα αντιμετώπη μ' εφήβους που κοντεύουν να εκραγούν από τις ορμόνες; Πώς συμπλιώνεσαι με το ότι εσύ γερνάς, ενώ οι ηλικίες των μαθητών σου δεν αλλάζουν; Πώς γίνεται το μάθημα ελκυστικό; Πόση αξιοπιστία έχει η γνώση που παρέχεις; Τα ερωτήματα μοιάζουν βασανιστικά, αλλά η Στασινοπούλου δεν παρανοιείται. Στέκεται στα όσα κέρδιζε η ίδια μέσα στις τάξεις. Κι όπως καταλήγει, «αν κάτι μπορεί να σώσει την εκπαίδευση σήμερα, είναι οι διαπροσωπικές σχέσεις μαθητών και δασκάλων». Σχέσεις αγάπης και αμοιβαίας παραδοχής, που καταργούν -με μέτρο πάντα- τις αποστάσεις.